

מסורת הש"ס

(א) חוספתא דכלים ד"ק פ"א
ה"ט, (ב) חולין מט.
(ג) [פסחים ה. ו"א] (ד) לעיל
נב: (ה) ז"ל ממזין, (ו) לעיל
קב: (ז) [ע"ז לב:]
(ח) בסי': כל, (ט) [פסחים
עו, י] (י) [אמור פ"ה ג,
במדבר
כח, מ] (יא) [המחוס
ומציבו את המזמנים]

תורה אור השלם

1. וַיְבֹאוּ הַכֹּהֲנִים
לִפְנֵימָה בֵּית י' לְטוֹר
וַיִּזְצִיאוּ אֶת כָּל הַשְּׂמֵמָה
אֲשֶׁר מִצָּאוּ בְּהֵיכַל י'
לְחֹצֵר בֵּית י' וַיִּקְבְּלוּ
הַלֵּוִיִּם לְהוֹצִיא לְנַחַל
קָדְרוֹ חֲזָקָה;

2. אַךְ אֶל הַפָּרֶכֶת לֹא
יָבֹא וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשׁ
כִּי מוֹם בּוֹ וְלֹא יַחֲלַל אֶת
מִקְדָּשִׁי י' אֲנִי י'
מִקְדָּשִׁי: וַיִּבְרָא כֵּן

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ויבא
ההנ"ל לפנימה: (ג) ד"ה
הלא אשמי וכו' מקשי
הקדוש וגו' לא יגש כי
מזב וכו' וסמך ליה
אקרא: (ג) ד"ה המשות
וכו' מתקן הס"ד ואמר כ
מ"ה מפני הטורח מפני
טועי המדמ: (ד) ד"ה
שמי וכו' במדרש גזר
שמו: (ה) תוס' ד"ה א"ר
ויחזן וכו' כמנא ומפליג
בזמן מוכני למציא דלן
מילת:

רַב גִּיסִים גֵּאוֹן

טמא נכנס דהא אישר
ענבודת הצבור. בפי' א'
מכסת יומא גרסי' אימר
טומאת המת בר נחמ
אמר היתר היא בצבור.
אוסקנה לן טומאת המת
בצבור חרומא שריה.
ותניא נשא אהיק את עין
הקדשים וכי איזה עין הוא
נשא אם עין פיגול וכי'
הא אינו נושא אלא עין
טומאה שהותרה מכללה
בצבור. והומכס פסחים
בפי' אלו בדריס פסח
דוחין את השבת גרסי'
ופסח יהיה מנא לן כולל'
יכול לא יהו עושין את
השני אלא טמאין דהו'
דהא הכי קאמי' אינו נדה

לפסח שניי אלא עושין בטו
נטמא קהל או רובו או שהיו
מן התורה, דכתיב כל איש

משלך נתנו לך. ר' שמעון א
אלפים אמה (3) אותם שמדר
דלא קשיר

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

אמר רבי יוחנן. לענין עיולי כולי עלמא המכנים שרץ חייב ולענין להוציא הנמנא בעורה בשבת בהאי קרא פליגי: ויבאו הכהנים

(ה) פנימי בים ה' הסיכל ויולאו הטומאה. ע"ז ותקדושותיה שהן מטמאין בהכלל: להלך בים ה' עורה: ויבטלו הלוים להוציא משם

לנחל קדרון. אבל כהנים אחרים לא מיטמאין א"ע^א שהיו זריכם לנשנים הרבה אלו מוסיפין מן ההיכל לעזרה ואילו משם ולמזן ליום הוא דמיטמאין ואלא כהנים. בן ננס סבר מדאשמי טומאת עזרה מכהנים ליום שמע מינה היכא דאימא בעזרה לא מפיקין ליה בעזרה אלא הצדירין האשמיין ובשבת נמי לא דחיין שבות: **טומאה בעזרה ליטא.** כלומר היכא דאימא התם לא חמירא כולי האי: **דלא אפשר.** בהיכל לא עיילי ליום דאפי' כהנים אקרי למיעל אלא לעזרה כדכתיב (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש זה היכל מצית לפרוכת וזה לפני ולפנים: **הו לא מעמאין לכהנים.** שהרי אפשר ביום אבל לשאוי עד אורחא לא: **מסייע כהני.**

דלמנר לקמן כהנים טמאין עדיפי
 מטהורי ישראלים: אך אל הפרוסם
 וגור. בצעלי מומין כמי: רקועין.
 טסין של והב שמחפין בהן בית קדשי
 הקדשים ממוכו: כל חלק. כלומר
 אכין ורקין מיעוטין אל אחין וגמין
 רבויין. חלק מיעט דלמלאכה שרי
 לעיולי: טמא ובעל מוס. אי אפשר
 אלא בלחד מהן איה מהן מכניסין:
 (א) דהא איסורי עצבות לנור. דלמי
 (במדבר כח) צמועדו ואפילו צטומאנה
 אבל בעל מוס לא הותר דתניא צמורת
 כהנים^(א) מוס צו את לחם אלהיו לא יגש
 להקריב^(ב) אין לי אלא ממידת שכן
 קרויין לחם כענין שאלמנר^(ג) את קרבני
 לחמי לאשי שאר קרבנות צבור מניין

ת"ל שוב לחם קרא אחרינא כתיב צמריה לחם אלהיו מקדשי הקדש
הוא אישכרי באכילה קדשים. מהאי קרא לחם אלהיו מקדשי הקדשים
מודרין מדת: מפני טועי המדרש. שמה יטעו זה הלכך מקלרין אותה
בחק אלפים ט"ו אמות כדפרישית צמי שהוילאוהו (עלי דף נד). ל"א ח
התחום הסימני ומליציין. בחק התחום שאם יצא לא חשד איסורא: ויני
טעמא למילתיה דלא תימא מיכל לא בציסור כעל בלא מצינו נתיב לו ו
כנור שנפסקה ופליג רבי שמעון ואמר צברייתא עונשה ואמר
אלא שבות ובתרתה מיפלגא מילתא דרבי שמעון רישא במחשך
אע"פ שהקלתי במחשך חוץ לתחום מחמיר אני צנינא כנור
דאסוי לירי חיוב חטאת. צמדינה (ו)
הדרן עלך המוצא תפילין

מר. התם קאי בהא דתנן מי שהחשיך חוץ לתחום אפילו אמה אחת לא יכנס. רבי שמעון ואומר התחום יתר מזה, וכאילו מכלל תחומך הן ולפיכך התיירו לך. שלא החזירו לך אלא משום שבוטא. היא ולא אתיא לידי חיוב חטאת. אלא משום שבות לא גזרו בה רבנן. דכל מקום דהיתירו לא

(א) נראה מזה דרבינו גרסא במשנה להיפך דר"ע סבר ד

אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו¹ ויבאו הכהנים לפנימה בית ה' לטהר ויוציאו את כל הטומאה אשר מצאו בהיכל ה' לחצר בית ה' ויקבלו הלויים להוציא לנחל קדרון חוצה מר סבר מדאשתני בעזרה בלויים טומאה בעזרה ליכא ומר סבר עד היכא דלא אפשר בלויים מפקי כהנים השתא דאפשר בלויים תו לא מטמאי כהנים⁶ תנו רבנן⁷ הכל נכנסין בהיכל לבנות לתקן ולהוציא את הטומאה ומצוה בכהנים אם אין שם כהנים נכנסין לזים אין שם לזים נכנסין ישראלים ואידי ואידי טהורין אין טמאין לא אמר רב הונא⁸ רב כהנא מסייע כהני דתני רב כהנא מתוך שנאמר² אך אל הפרוכת לא יבא יכול לא יהו כהנים בעלי מומין נכנסין בין האולם ולמזבחה לעשות ריקועי פחים תלמוד לומר⁹ אך חלק² מצוה בתמימים אין שם תמימים

ונכנסין בעלי מומין מצוה במהורין אין שם פ
כהנים אין ישראלים לא איבעיא להו ממא וב
בר אשי אמר רב ממא נכנס דהא אישתרי בעמ
מום נכנס דהא אישתרי באכילת קדשים: רב
היכא קאי התם קאי דתנן ^א מי שהחשיך חוץ ל
ר' שמעון אומר אפי' חמש עשרה אמה יכנס ל
המדות מפני הטועים דקאמר תנא קמא לא י
שלא התירו לך אלא משום שבות: היכא ק
^א קושרה ואמר ליה רבי שמעון עונבה עניבה
ליה רבנן קשירה דאתי לדי חוב חמ

הדרך עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

לחם אלהיו מקדשי הקדשים וסמין ליה אקרא קמא דנשתמע הכי לא יגש להקריב לחם אלהיו:
 נחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: **המאזנו**.^(א) מודדין התחומין ומניצין סימן כשהן
 יעו זה הלך מקצרין אותה נמלא שעדיין התחום לא הגיע ומי שהשחיל לו חוץ לתחום כבר נכנס
 והוא אורו! (על דף קכג). ל"א מפי הטועין שזוכין ויוצאין וחוזרין ונכנסין לפיכך מקצרין המודדין את
 חם יאל לא עבדי אקורא: **יגמ**. דמשלך תנו לך שכבר הוא בתוך תחומו והכא אתא ר' שמעון למיתב
 ודור שבת אלא משלו נמחי לו והכא נקט לה משום פלוגתא דנימא כנור כדמפרש ואזיל: **קושר**. בנימא
 ד צברייתא עובדי ואמר הכא טעמא למילתא ופליג אתנא דלעיל ואמר לא הותרו במקדש
 בני שמעון רישא צמחשא חוץ לתחום וסופא צנימא כנור והכי קאמר רבי שמעון לתנא קמא
 דמחמיר אני צנימא כנור להכנס משלך תנו לך אבל כלל לא התירו אלא שבות: **קשייה**
 די חיוב חטא. **במדינה** ^(א) גזרה שמה ישור קשר של קיימא:

הדרן עלך המוצא תפילין וסליקא לה מסכת עירובין

[illegible]

בין

קה.

עַח אַ ב ג מ״י פ״ז מהל'
צִית הַצְחִירָה הַלְכָה
:ג:

מוסף רש"י

[illegible]

הדרן עלך מסכת
ערובין

דרינו חזאל

[illegible]

רב כהנא אף אל הפרוכת
ירקועין למזבח ת"ל אף
טמאין, ואילו ואילו כהנים
אנכס דהא אישתרי ליה
ר כל שהיתירו לך חכמים
שם שלא הכניסוהו במקום
טאת גזרי בה רבנן, עניבה
תא לא.

פי' על מפני הטועין.